

Til lykke med jobbet Lars Løkke – hvor skal vi hen nu?

Statsministerposten er Danmarks mest betydningsfulde topchefjob. Det er også det vanskeligste, bl.a. fordi det udøves foran åbne kameraer, og fordi regeringen Løkke I, ganske som Foghs regeringer, er en mindretalsregering, som lever på nåde af en umage partner udenfor statsministerens magtsfære. Dertil kommer, at Danmark står i en alvorlig økonomisk kriseperiode; Lars Løkke vil ikke som sin forgænger kunne sole sig i konjunkturbestemte høje vækstrater.

Men selvom statsministerposten adskiller sig markant fra andre chefposter i dette land, er der alligevel nogle væsentlige fællestræk. Chefer kan være administratorer eller ledere. En topchef skal helst være leder. En leder har en vision om, hvad han vil med det, han står i spidsen for. Et meningsfuldt og konsistent billede af en ønskværdig fremtid. Administratorer har ikke visioner; deres drivkraft er ikke at skabe, forandre og udvikle; men at vedligeholde og udføre. Forsøger administratorer at agere ledere, bliver de oftest blege efterligninger med floskelagtige og urealistiske visioner i retning af "Vi vil være de største og de bedste i verden".

En leder lever sin vision. Han benytter vedholdende enhver lejlighed til at holde visionen i live og søge tilslutning til den ved at kommunikere den, argumentere for den og bruge den som forklaringsramme og grundlag for alle handlinger. Det er her, der kan være grund til at kritisere den afgående statsminister. Hvad var det egentlig Fogh ville med Danmark? Hvad var det for et Danmark, han gerne ville se sine børnebørn vokse op i. Bortset fra skattestopet naturligvis, men det er, med al respekt, en fattig vision. I glimt har vi hørt om noget større, som f.eks. i nytårstalen 2002 om at bringe ansvaret for sig og sine tilbage til den enkelte, og senest har vi så fået det noget opportunistiske "Grønne Danmark". Hvis en engageret medarbejder ikke har forstået ledelsens vision, er det først og fremmest ledelsens problem. Visionen er uklar eller ikke kommunikeret klart og vedholdende nok. Fogh har, alt godt ufortalt, i alt for høj grad gjort det muliges kunst til en livsstil, hvorved han er trådt frem som en meget dygtig administrator. Han har undladt vedholdende at forklare regeringens vision med f.eks.: "ja, dette er, hvad der er praktisk muligt med det nuværende flertal, men i øvrigt arbejder vi for ...,fordi ...". Måske har han under vurderet, hvor mange stemmer en konstant ar-

gumenteret og handlingsmæssigt underbygget vision kan flytte over tiden? Måske var han overdrevet angst for at tabe regeringsmagten, og måske var han bare mærket af gratnat-chokket fra dengang Poul Nyrup for åben skærm sønderrev hans visionære minimalstatsbog?

Politik og ledelse er ikke let. Naser Khader fandt aldrig ud af, hvad hans vision for Danmark var. Han havde ingen, og han formåede heller ikke at styre og destillere den debat herom, han satte i gang. Og vi ved stadig heller ikke, hvad Lene Espersen, Helle Thorning Schmidt, Margrethe Vestager og Villy Søvndal vil. Vel er der en krise, som skal klares på den korte bane, men den ny statsminister kunne skille sig ud og gøre en historisk forskel ved inden længe at forklare os hans sammenhængende og vedkommende vision for Danmark og danskerne. Man kan håbe, at han er i færd med at formulere den, og at han har mere mod og talent til at kommunikere den, stå ved den og arbejde vedholdende for den, end sin forgænger. Held og Lykke!